

løbende her bagefter. Det er ikke så forfærdelig lang tid siden.

Lad mig så også sige: Sædvanligvis er det jo sådan, at vi siger, at Dansk Folkeparti er en del af regeringens parlamentariske grundlag. Nu er det måske nærmere sådan, at det er regeringen, der er en del af Dansk Folkepartis parlamentariske grundlag, altså det stik modsatte. Så når nu hr. Nødgaard har så meget viden om, hvordan vi skal stemme, så synes jeg, hr. Nødgaard skulle se at få klaret den sag med sit parlamentariske grundlag, som jo sådan set er regeringen.

(Kort bemærkning).

Poul Nødgaard (DF):

Det er typisk, når fru Line Barfod bevæger sig på talerstolen, at så har hun nærmest sådan en grammofonplade, der går i gang, der indeholder nøjagtig de samme elementer hver eneste gang. Egentlig var det meget lettere at have et lille apparat med herop, og når man så trykkede, så kørte stemmen, for det er stort set det samme: Så går det ud over de handicappede, så går det ud over dit og dat.

Jeg kan næsten ikke klare at høre på det mere. Jeg må sige til fru Line Barfod: Den aftale, der blev indgået sidste år, altså for 2003, indeværende år, mellem amterne og regeringen, lød på, at man under ét skulle beholde uændret skat. Der var ét amt, mit eget amt, Vestsjællands Amt, der forhøjede skatten med 0,2 pct. Og hvis de øvrige amter, der var trods alt kun 13 af slagsen, havde samarbejdet lidt mere og holdt tæt kontakt op til budgetvedtagelsen – nu vil jeg ikke referere hvilke amter, men jeg kan godt nævne to amter, der lige så let som at klø sig selv i nakken kunne have sat deres skat ned med 0,1 pct. – så havde der ikke været nogen problemer i Vestsjællands Amt. Der manglede solidaritet i amterne.

Prøv så at lægge mærke KL; de var betydelig dygtigere. Jeg har hørt i min øresnegl, at de 274 kommuner via et dygtigt sekretariat i KL stod i utrolig tæt kontakt i dagene op til, at budgetterne skulle vedtages i de enkelte kommuner. Og da den sidste kommune havde vedtaget deres budget, vidste KL lige så sikkert som amen i kirken, at der ikke ville ske noget, for de havde fuldstændigt tjek på, at når der var steder, hvor man forhøjede lidt, var der andre, der havde lidt ned. Så godt var samarbejdet mellem kommunerne i den her sag, og 14 amter kunne ikke finde ud af det samme. Om det så er sekretariaterne eller amtsborgmestrene, der ikke rigtig kan finde ud af det, skal jeg ikke udtale mig om.

Med hensyn til det forslag, vi skulle have undladt at stemme for eller stemte imod, eller hvad det var, så var det noget med at sælge sygehusene. Det havde ikke noget med den her debat at gøre. Denne debat drejer sig alene om, at vi skal bevare de sygehuse, vi har. Jeg vil bede hr. Jens Peter Verner sen om i aften at prøve at læse vores beslutningsforslag nr. B 5 igennem, og hvis hr. Jens Peter Verner sen så vil bruge både sit hjerte og sin forstand, stemmer Socialdemokratiet for det forslag i morgen.

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Det er muligt, hr. Poul Nødgaard er træt af at høre om nedskæringer for handicappede. Jeg var til møde hos Dansk Handicap Forbund i lørdags, og jeg kan sige, at de er også meget trætte af at høre om, at handicappede koster for mange penge, at handicappede nu skal til at samles på store institutioner, skal underlægges elektronisk overvågning, og hvad der ellers står i rapporten at der skal bruges i forbindelse med kommuneforhandlingerne mellem regeringen og amterne.

Det er ikke rart at høre, at man skal så langt ud i forhold til de vilkår, vi ellers har haft og har tilstræbt at have i Danmark, men det er på grund af de stramme økonomiske rammer. Og det nytter altså ikke, at hr. Poul Nødgaard taler om solidaritet mellem amter og kommuner, når det, der er realiteten, er, at solidariteten består i, at man skal skære ned på velfærden.

For det er jo derfor, kommunerne ikke har haft særlig meget vækst. Det er jo, fordi de har skåret ned på børn og unge og ældre og syge og handicappede. Og bl.a. Dansk Folkeparti har været med til at skære ned på de ældre rundt om i kommunerne, fordi de økonomiske rammer er så stramme.

Så hvis hr. Poul Nødgaard virkelig mener, at man skulle bevare sygehusene, burde man lave en solidaritet, hvor de, der virkelig har penge, var med til at betale, og sikre, at der blev taget penge fra de multinationale selskaber og andre, der virkelig kunne bidrage til fællesskabet, og dermed sørge for, at der kommer penge til sygehusene.

(Kort bemærkning).

Kristen Touborg (SF):

Til hr. Poul Nødgaard: Det er sådan, at beslutningsforslag nr. B 5 er for løst formuleret med hensyn til finansiering, når hr. Poul Nødgaard